

Zamlčení

Do obličeje mě štípaly sněhové vločky, takže jsem zavřela oči, sklonila hlavu a pobídla Blooma k rychlejšímu běhu. Na to, že patřil k největším z trallských koní v Doldastamu, byl překvapivě rychlý. Od těžkých kopyt mu odletoval sníh, když uháněl kolem kamenných hradeb města.

V hlavě mi zase začalo škubat – tupou bolestí od tržné rány na pravém spánku, těsně nad linií vlasů. Ránu drželo pohromadě šest stehů. Snažila jsem se ji ignorovat stejně jako pokaždé, když se během posledních dvou dní ozvala, a chytila jsem Bloomovy otěže pevněji.

Včera pozdě v noci jsme se s Ridleyem Dresdenem vrátili domů ze skojarského hlavního města Storvattenu. Bylo sice oficiálně rozhodnuto, že naše mise je u konce, ale s tím jsem se nedokázala smířit. Konstantin Black uprchl a královna Skojarů, kterou jsme měli najít, zůstávala dál pohřešovaná.

Všichni členové královské rodiny se podle všeho smířili s tím, že královna Linnea Biâelse je zřejmě mrtvá, že nejspíš byla zavražděna ještě dřív, než jsme s Ridleyem do Storvattenu přijeli, takže nám neúspěch nikdo nekladl za vinu.

Když nás Linnein švagr princ Kennet Biâelse vyprovázel ze zámku, spíš jako by měl obavy z toho, abychom si to příliš nevyčítali.

Kennet s námi došel do majestátní haly storvattenského paláce s ojíněnými stěnami tvarovanými tak, jako by nás obklopovaly vlny, a zastavil se s Ridleyem a se mnou u dveří.

„Je mi moc líto, že jsme nedokázali udělat víc,“ omluvila jsem se mu před rozloučením ještě jednou.

„Uděláli jste, co se dalo.“ Kennet si mě prohlížel a jeho akvamarínové oči jiskřily jako démanty. Ztěžka si povzdychl, až se mu téměř průsvitné žábry pod čelistí zatřepetaly.

Pak mě vzal za ruku a vroucně ji sevřel. Horkost a síla jeho velkých dlaní mě sice překvapily, ale byla jsem tak otupělá, že jsem si to stěží uvědomovala. Neúspěch našeho poslání mě rozrušil a deprimoval a po ráně do hlavy předtím v noci jako bych pořád plula v mlze bolesti.

„Nebuďte na sebe příliš tvrdá, Bryn,“ pronesl Kennet zvukným hlasem. „Jste lepší, než si myslíte.“

„Jestli se chceme do Doldastamu dostat do setmění,“ ozval se Ridley, „měli bychom jet.“

„Ovšem.“ Kennet se mdle pousmál, ale odmítal mou ruku pustit. Pokusila jsem se mu úsměv oplatit, jenže ve svém stavu jsem to nedokázala.

Ridley mi otevřel dveře. Když jsme vyšli ven ze skleněného paláce, Kennet za námi zavolal: „Doufám, že vás zase uvidím. U nás máte oba dveře vždycky otevřené.“

Na to jsem nic neodpověděla, protože jsem už neměla nikdy v úmyslu vrátit se ani do Storvattenu, ani do tohoto paláce. Nenašla jsem Linneu, Konstantin utekl, takže nebyl důvod, abych se tu ještě někdy ukázala.

Když jsme odjížděli ze Storvattenu, moje vzpomínka na útěk Konstantina Blacka z vězení byla pořád ještě trochu rozostřená. Po ráně do hlavy jsem nedokázala jasně uvažovat

nebo si vybavit podrobnosti té události, při níž se moje lebka málem roztránila o kamennou stěnu vězení.

Ridley před naším odjezdem ze Storvattenu prozkoumal Konstantinovu celu. Doufal, že najde něco – pár vlasů, kousek látky –, co by mohl použít k jeho vystopování. Jenže Konstantin byl chytrý, a než se stal zrádцем Kaninu, sám dělal stopaře. Věděl, jak to v naší práci chodí, takže si dal záležet a nenechal tam po sobě nic, co by Ridley mohl použít. Tudíž jsme nemohli nijak zjistit, kam zmizel.

Během naší dlouhé cesty domů řídil Ridley. Já ležela s hlavou opřenou o studené okénko SUV a snažila jsem se srovnat si zmatené myšlenky.

O Konstantinovu útěku jsem řekla Ridleymu pravdu: Že jsem šla dolů, abych se pokusila přivést Konstantina k rozumu a dostat z něj, co se stalo královně Linnee, jenže tou dobou už byl vězeň venku z cely. Že jsem schytala ránu do hlavy a Black utekl. Vynechala jsem jen jeden podstatný detail – nebyl to Konstantin, kdo se mnou praštil o zeď vězení tak, až jsem ztratila vědomí.

Byl to Viktor Dålig.

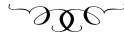
Ten Viktor Dålig, který se před patnácti lety pokusil svrhnout krále Everta a přitom zabil Ridleyho otce. Po tomhle nezdařeném převratu už o Viktorovi nikdy nikdo neslyšel ani ho neviděl.

Dokud se zničehonic neobjevil ve storvattenském žaláři, aby pomohl Konstantinu Blackovi na svobodu.

Věděla jsem, že to Ridleymu musím říct, ale bála jsem se, že moje paměť nepracuje správně. Okolnosti toho útoku jsem si vybavovala zmateně a nejasně. Co když za moje přesvědčení, že jsem viděla Viktora, může jen trauma z poranění? Co když jsem si jeho tvář jen představovala, ale ve skutečnosti tam nebyl?

Když jsem teď uháněla na Bloomovi v padajícím sněhu a pobízela ho tvrdě kupředu, jako bych tak mohla uniknout

pravdě, uvědomila jsem si, čeho se bojím víc. Že moje vzpomínky jsou skutečné. Že tam Viktor Dálig byl, a já ho nezastavila. Že jsem nechala utéct dva nejhorší nepřátele našeho království.

Vyhlášení

Král k nám stál zády a ohříval si ruce nad plameny praskajícími v krbu. Království sevřel do spárů chlad, a dokonce i v paláci bylo slyšet poryvy ledového větru, který se prudce opíral do jeho zdí.

Když jsme čekali, až se král Evert posadí do čela stolu vedle své ženy královny Miny, nikdo z nás nic neříkal. Královna seděla strnule a Ridley a já na druhém konci dlouhého stolu proti ní. Když se na nás podívala, jako by její pohled procházel skrz.

Mina v sobě normálně měla přirozenou vlídnost – její tělo se vždycky naklánělo k tomu, kdo právě mluvil, jako by jí jeho slova opravdu zajímala, a z šedých očí jí zářila vřelost. Teď jako by se jí chlad nějak dostal hluboko do nitra, když tak strnule seděla na křesle s bílým kožešinovým pláštěm kolem štíhlých ramen.

Na klíně jí seděl bílý gotlandský králíček Vita, její domácí mazlíček. Občas ho nosila s sebou na schůzky, i když v poslední době už jsem Vitu moc nevidala. Když jsme mluvili, Mina králíka bezmyšlenkovitě hladila.

„Takže.“ Evert se odvrátil od krbu. Jeho černé sako se zatřpytilo, jak na něm zatančily odlesky plamenů. „Podle Brynina zranění soudím, že to ve Stovattenu nedopadlo moc dobře.“

Držela jsem hlavu sklopenou a doufala, že mi světlé vlasy sklouznou tak, aby zakryly spánek. Jenže ta modřina byla temně fialová a sahala mi až k obočí. Schovávalo se to dost těžko. To nejhorší bylo našťestí pod vlasy – stehy, které držely roztrženou kůži u sebe, i otok kolem nich.

„Mohlo to dopadnout líp,“ připustil Ridley. „Ale i hůř.“

„Evert včera před vaším návratem do Doldastamu telefonoval s princem Kennetem,“ ozvala se královna Mina a v hlase jí zazněl náznak britského přízvuku, s nímž někdy mluvila, když chtěla udělat dojem na hodnostáře nebo jiné vládce. „Víme *přesně*, co se ve Stovattenu stalo.“

Ztuhla jsem na židli a instinktivně zatáhla ramena, ale snažila jsem se zachovat neutrální výraz. Sama sebe jsem sice zklamala, ale zároveň jsem chápala, že na neúspěchu naší mise ve Stovattenu se podílelo víc okolností. Skojarové měli nedostatečnou ostrahu a zabezpečení paláce, nemluvě o jejich mizerně střeženém vězení.

Král Evert zvedl ruku, aby svou ženu zarazil, a nápadné diamanty jeho prstenů odrazily světlo. „Chci slyšet, co si o tom myslíte vy dva, z vašich úst.“

„Ano.“ Ridley si poposedl a odkašlal si. „Skojarové sice žádali, abychom jim pomohli najít zmizelou královnu, ale všechny naše pokusy o řádné vyšetřování byly bojkotovány. Princ nám odmítl sdělit, co jsme po něm chtěli, a nedovolil nám hovořit s možnými svědky.“

Mina vysunula povýšeně bradu a šlehla po nás tvrdým pohledem. „Netušila jsem, že princ tam má takovou moc.“

„Jednal podle rozkazů krále, ale s ním jsme v kontaktu nebyli, jen s princem. To on nás řídil,“ vysvětlil Ridley. „Vydali

jsme se na průzkum okolí paláce, hledat případné stopy, a při tom Bryn a tryllský vyslanec narazili na Konstantina Blacka a Benta Stuma.“

„To vy jste Blacka přemohla?“ zeptal se mě Evert s uznalým výrazem a aspoň na chvíli vypadal, že to na něj udělalo dojem.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Zneškodnila jsem ho a odvedla do paláce, kde byli se Stumem vsazeni do vězení.“

„A Stum se tam sám zabil, jak jsem slyšel?“ zeptal se Evert.

„Ano, podle nás si vzal život krátce poté, co ho zavřeli v cele,“ odpověděl Ridley. „Bryn se později vydala do žaláře, aby Blacka znovu vyslechla, a zjistila, že se nějak dostal ven z cely. Napadl ji, ztratila vědomí a on uprchl.“

„To...“ Zhluboka jsem se nadechla, abych se obrnila proti reakci svých posluchačů. „To není tak úplně přesné.“

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se po mně Ridley užasle podíval, ale odmítla jsem se na něj otočit. Hleděla jsem přímo na krále.

„Ano?“ Evert se v křesle napřímil. „Tak co se tedy stalo?“

„Šla jsem za Konstantinem do žaláře a on už byl venku z cely, to je pravda,“ zopakovala jsem. „Jenže je tady ještě něco, co jsem si v první chvíli neuvědomila. Nebyl tam sám, a já to zjistila, až když bylo pozdě – uviděla jsem tam Viktora Dáliga.“

Mína se prudce nadechla a Ridley tiše zaklel. Evertovy rysy na chvíli povolily, ale jen na vteřinu. Vzápětí se na mě zadíval přimhouřenýma očima.

„Viktor Dálig? Víte jistě, že to byl on?“

„Cvičila jsem se na stopačku od dvanácti let,“ připomněla jsem mu. „Viděla jsem plakát s jeho fotografií hledaného zločince snad tisíckrát. Určitě to byl on.“

Evert se od nás odvrátil a pohrával si se svými prsteny. Zamýšleně přitom zíral do dálky. Královna vypadala, jako by dostala ránu do břicha. Ridley měl ruce položené na stole, prsty sevřené v pěsti a zlostně oddychoval nosem.

„Proč jste to neřekla dřív?“ zeptal se mě král.

„Viktor mi několikrát udeřil hlavou o zeď. Nejdřív jsem si nemohla pořádně vzpomenout, jak to bylo,“ vysvětlila jsem. „Chtěla jsem si tím být absolutně jistá, než to někomu povím.“

Evert se ke mně otočil a jeho temné oči se upřely do mých. „A teď jste si absolutně jistá?“

„Ano, jsem,“ odpověděla jsem upřímně.

„Řekl něco?“ chtěl vědět Evert.

„Vyzval Konstantina, aby mě zabil, a když Black hned nezareagoval, Viktor mě popadl sám.“

„Tím se mění všechno,“ povzdychl si ztěžka Evert. „Musíme se připravit na válku.“

„Na základě výpovědi stopařky s poraněným mozkiem?“ Mina to nevěřičně div nevykřikla a já se naježila.

„Viktor Dálig se mě pokusil zabít už jednou,“ pronesl král Evert. „Od té doby je víc než deset let na útěku. Nemám ponětí, co celou tu dobu dělal, ale pokud spolupracoval s Konstantinem Blackem, musíme předpokládat, že je teď ještě nebezpečnější. Nepřipustím, aby mi znovu usiloval o život.“

„Ale to jsou jen dohady!“ Mina zavrtěla hlavou. „Jak se chceš chystat na válku na základě něčeho takového, když nevíme, kdo proti nám stojí ani kde náš nepřítel je?“

„Mino, vážím si tvých rad, ale v téhle záležitosti už jsem rozhodl,“ odvětil pevně král. „Najdeme své nepřátele a zničíme je, a to je mé poslední slovo.“

Mina sklopila oči, přidržela si Vitu blíž u sebe a po tomhle králově výroku už nepromluvila. Evert vstal, prohlásil, že se musí sejít se svými rádci a že potom přijde za Ridleyem. Pokud se máme chystat na válku, Ridley bude muset svolat stopaře a začít je cvičit jako vojáky.

Sotva nás panovník propustil, Ridley odstrčil židli a vyřítil se ze síně. Já šla hned za ním, ale rázoval si to tak rychle a nashťvaně, že jsem ho nemohla dohonit.

„Ridley!“ zavolala jsem za ním, když jsme kráčeli palácovou chodbou. Nebyl tam nikdo až na pár služebných s náručemi čistících prostředků. „Počkej.“

Teprve pak se ke mně prudce otočil. Oči mu plály, rty měl pevně semknuté. Nemohla jsme si pomoci, abych nemyslela na tu jinou chvíli, kdy jeho oči plály úplně jiným ohněm. Tehdy před pár dny, kdy si mě přitáhl do náruče a vášnivě přitiskl rty na moje.

Jenže pokud ke mně něco cítil, teď to bylo definitivně pryč, vystřídal to stěží potlačovaný hněv. „Měla jsi mi to říct, Bryn.“

„Nebyla jsem si jistá...“

„To je kravina!“ zahřměl a já sebou trhla. Služebné na druhém konci chodby se po nás otočily, než odběhly a zmizely z dohledu. „V tom případě bys to sice neměla říkat králi, ale *mně* jo!“

„Promiň.“ Nic jiného jsem na to odpovědět nemohla.

Ridley si prohrábl rukou tmavé vlasy a podíval se stranou. Čelist měl zaťatou. „Vím, že... to mezi námi v poslední době bylo trochu komplikovaný, ale to není důvod, abys mi zatajila něco takovýho.“

„Tak to není,“ vyhrkla jsem. „Jen jsem chtěla počkat, až si vzpomenu pořádně. Něco tak důležitýho jsem ti nemohla vykládat, dokud jsem nevěděla, jestli se to vážně stalo.“

Pochmurně se ušklíbl. „Takže ti připadalo vhodnější vykloupat mi to až na schůzce s králem a královnou?“

„Ne, já... prostě jsem nepřemýšlela.“ To byla pravda. S tím vším, co se v poslední době stalo, jsem nebyla schopná jasně uvažovat. Zvláště pokud šlo o Ridleyho. „Zpackala jsem to. Promiň.“

„Ne.“ Ridley mávl rukama a ucouvl. „Nestojím o tvoje omluvy, Bryn. Myslím, že teď bude lepší, když se budeme jeden druhému pokud možno vyhýbat.“

„Ridley,“ hlesla jsem chabě, ale neodporovala jsem.

Pak se otočil a zamířil pryč, jeho kroky se s ozvěnou vzdalovaly v prázdné chodbě, a když mi zase začalo bolestivě šukat v hlavě, cítila jsem se tak sama jako už dlouho ne.